

9 De zenuwen liggen bloot in zijn gezicht

I GRONDMENS

13 En laat voor wat is
14 Nee, ik geloof jullie sprookjes niet
15 Het glanst als een muntstuk
16 Kunstgras en huizenruggen
17 Roerloos het zilver
18 Ogen slaan hun zware vleugels dicht
19 De kristallen aan je handen
20 Het nieuws dat hij nooit nog
21 Ze zei dat ze nog niet klaar was
23 Zij zweeg
24 Opgegroeid in groene watten

II GEOMETRIE

Ochtend

30 Met wanorde viel het water
31 Dit huis werd niet met hartstocht maar met rede opgericht
32 Het licht sluipt op tenen
33 Een oude foto
34 Het sist tegen het raam
35 Aarde
36 Wat ik wou
38 Of het zo blijven zal

Middag

40 12:00
41 13:00

Nacht

44 Mijn huis heeft zich bijna van het daglicht ontdaan
45 De doodstrom
46 I Het is niets, dit stil geluid

48 II Een lichaam voor de deur
50 De Seine
51 Mijn hoofd in mijn nek
53 I Zij werd met een kraan uit haar slaap getild
55 II Nu liggen haar vingers er als gebarsten stenen bij
56 III Een blauw licht op de handen
57 IV De vrouw die de urn oppakt
59 Niet dit

III BAROK

Harnas en kegelrok

64 Ik stift een mond
65 Dit meisje hier
67 Ik dacht dat het een wachtkamer was
69 De man tekent zijn wereld
70 Het begon met een vallen
71 Een duif ligt hartvormig op de stoep
72 De post wordt geleverd door blauwe handen
74 Dichtgeritst en weg ben ik
75 Meiklokken, ondanks alles

Marionet

78 Wat is het dat in mij weegt
79 Koppensnellers
80 Geknield het ei uitgebroken
81 Ik ben een personage aan tafels
82 Gewacht
83 Mijn nek geplooid
84 Ik maak sardines schoon in juli

∞

87 Begin

De zenuwen liggen bloot in zijn gezicht
en achter hem sleept zijn zoom van porselein.

De regen en mijn doorwinterde gezicht
zijn een *goede zondag* waard. Breekbaar,

deze dagtaal. Zijn mond is een robijn.
Met forse rug loopt hij verder

als een zon die ondergaat. Wat hij zeggen wou –
had hij het over dat eindeloze grijs

als een verlengde van zichzelf,
over het niet begrijpen van een groet.

Herkende hij het dragen, zo gans alleen –
en niet bij machte, en niet in staat

dan was het hem niet onbekend,
de rode zenuwman, met zijn zoom van porselein,

dan heeft hij met zijn *goede zondag*
vast zijn broosheid erkend.

I

GRONDMENS

En laat voor wat is. Laat de moeder die haar stem
al zingend heeft gekraakt, laat de vader die op zolder
zijn bestaan heeft geschreven. Het is bij kraken en zolders gebleven.

Laat de tweelingzus die je met stalen glimlach
deed twifelen of ze er was uit vriendschap of verraad: het is geen
van beide geworden. Trek dan alle graten uit je lijf
tot er niets dan jezelf overblijft. Het is aan jou nu. Dus

laat de kinderen met hun knuffels vol lijken en met messen in de tong –
die poppen waar je zo op lijken wou, laat ze als de wassen beelden
van hun ouders, in hun veel te grote rol. Kijk naar wat je achterlaat:

de koektrommelhuizen, en laat de zon op straat. Laat achter
de slijkgang van de regelmaat. Doe net als de mens die koppig
naar zijn werk vertrekt en zijn dag verlaat. Maar doe het omgedraaid.

Nee, ik geloof jullie sprookjes niet: het hier heeft geen vleugels.
Angsthoeven kloppen in mijn keel, mijn galopperend hoofd
is met de dag alreeds vertrokken. Begrijp dan, ik wil geen muren

en geen mensen om mij heen, maar een strekken tot ik niet verder kan –
ongebonden wil ik zijn, noem het kil, en vrij als lucht.

Als ik daar tegenin moet gaan: mijn benen in zigzag moet dwingen

met mijn vreemde knieën, jullie gesloten warmte achterna,
jullie wanorde achterna, dan zullen mijn benen me verlaten
en zal ik vluchten in een gedicht. Maar ik zal

eens verdwaald in jullie warmte, verlangen
naar de kamer met zijn muren en zijn armen. Begrijp je,
keer op keer. En jullie, gezakt in eigen hoofd, jullie zijn er niet.

Het glanst als een muntstuk, dit heet geflikker
van een jongenshart, het rolt zijn geliefde tegemoet.
Zij staat flauw, haar buik bol – naar de toekomst gericht.

Een vrouw met lippen als vlammen,
bloemen slapen in haar armen. Ze kust
zichzelf tot gloed, een paspop grijnst haar toe.

En jij, met je faraohanden, hoe zwol de wereld
toen een schaterlach van een fietspad gleed
recht in de kom van je handen.

Om te bewaren zo hol een klank.
Dit ballonnengeluk: clownesk
en als in een tent verstikkend.

Zelfs de rokken blazen bol van geluk.

Kunstgras en huizenruggen is wat onveranderd is gebleven, maar ik sta hoog, voorbij de rand van mijn jeugd. Hoelang is het geleden

dat mijn vader hier als zwemmer op een springplank –
heroïsch: langs onder bekeken een schorpioen,
zijn handen zijn scharen geworden, zijn blik staat rood.

Dat mijn zus verstild in bed, haar vingers tot kristallen geslepen,
ze zitten in de gedachten van mijn moeder
die met fluwelen handen rond het hoofd – en ik

in cirkels rond het gebeuren. Voor mij was het grootsheid
waarin ik werd geboren – wat waren het ruggen, hoog en koel
als muren om mijn knieën heen, waarin ik knielde

als in harde steen. Hier sta ik nu met rechtgetrokken graten,
wetend hoe log een mens zijn lijf moet dragen.

Wat waren het ruggen allemaal – geknakt nu
onder mijn denken, mijn taal.

Roerloos het zilver, daarop de zachtroze lichamen van sissende kreeften,
ontdaan van hun schild. Het water kookt en hun zicht versmalt
tot het gat van een naald waardoor de wereld valt. De ogen van de kok
rollen genadeloos, zijn buik trilt onder zijn schort.

Achter de muur staat de tafel rond en rood. Ik in mijn zwarte rok,
als was het geen kerst maar rouw. Mijn wimpers lange manen.
We zitten donker en bovenmenselijk als in een renaissanceschilderij en vol

duivelseieren. De kok schenkt ons oesters als parels
die ik eet alsof ze heilig zijn. Mijn zus legt haar kristallen vingers
op het tafelkleed. Zij valt als eerste: haar rokende tanden in de bil

van een schaap. Ik denk aan de levende oesters in mijn maag,
mijn hoeven in mijn nette jazzschoenen – de rafelende randen
der manieren, het witte doek valt van mijn schoot.

Ogen slaan hun zware vleugels dicht,
de dwaas vindt zijn gestalte, het kind zwijgt –
kleine boeddha. Wat is hieraan zo nieuw?

Ik kan niet anders en leg mij in de schaar
van de lach die als een spotlicht over tafel trekt.
Het lijkt wel of de zon hier aan de luster hangt

en drank geen dromen schept. Zo koortsachtig
wordt hier ingeschreeuwd – een klankpantser
tegen terugkerende vragen. Daarbuiten

wacht de stagnatie: het verdraagt geen zucht.
En toch schieten zij daar verzegelde antwoorden
als kogels naar de lucht. De nacht verlicht –

apocalyptisch roze. Daarna kussen ze zichzelf
tot rust. Beginnen alweer te vergeten
waar ze zonet tegenin stonden te schreeuwen.